

PĀ~Ā•BĀŠH UĀCENĀŠ JOSEFA - 1

NedĀle, 02 bĀ™ezen 2014

JiĀ¾ druhý rok kaĀ¾dé ráno zdolávám poklusem kilometr cesty z internátní školy pro jezdce z povolání do stáje dostihových koní trenéra TruhláĀ™e. V letních mĀ›sících bĀ›Ā¾ím témĀ›Ā™ vĀ¾dy lehkou mlhou, kterou ranní slunce barví do modra, a vzduch je prosycen pachem koĀ›ského hnoje. Na podzim peláším ke stáji ranními mrazíky, které v zápase s mlhou kouzlí na ještĀ› zelené trávĀ› stĀ™íbrné koberce.

Po tréninkovém cvalu vystĀ™eluje zadýchaným koním z nozder pára, a jemné chmýĀ™í na Ā•umácích vypadá jak pocukrovaná bábovka. V zimĀ›, kdy rána jsou krutá ke všem, za úplné tmy, bĀ›Ā¾ím naplno, a s Ā•erveným nosem a párou u pusy rád vbĀ›hnu do tepla stáje. KonĀ› v tĀ›chto mrazivých ránech klusají zabalení v dekách, jezdci, shrbení v sedlech, jsou promrzlí na kost a nevrli. Jaro je krásné, hĀ™ebci nepokojnĀ› poklusávají a zdraví hlubokým hlasem Ā•tyĀ› krasavice. My, uĀ›ni jezdeckého umĀ›ní s bujností hĀ™íbat, závodíme v bĀ›hu nádhernými jarními rány. Zadýchán, nabit energií se ve vratech stáje otĀĀ›ím, a s uspokojením zjištuji, Ā¾e dnes jsem vítĀ›z. x x x Do kaĀ¾dé z deseti dostihových pĀ™ivezou na podzim nĀ›kolik roĀ•kĀ™, plnokrevníkĀ™ z nejslavnĀ›jšiho rodu koní na svĀ›tĀ›. U kaĀ¾dého z nich lze lišit dĀ›jinami rodokmenu do poloviny sedmnáctého století, aĀ¾ do stáji anglické královny, k jejím nádherným tĀ™iceti klisnám, a aĀ¾ ke jménĀ™ slavných hĀ™ebcĀ™: Gogolfin Ber, Dearly Arabien, Berley Turk…

RoĀ•kové ještĀ› neumí nic, jsou odvedeni z pastvin, kde byli štastní a svobodní. BĀ›hem nĀ›kolika zimních mĀ›sícĀ™ se musí nauĀ›it být ovladatelní. DĀ›lat to, co si lidé od nich pĀ™ejí. PlnĀ› s nimi cítím, protoĀ¾e i na nás, uĀ›ních, by pácháno podobné násilí. S bujarostí hĀ™íbat se tomu brání a Ā•asto nĀ›který jezdec pocítí, jak je zemĀ› tvrdá.

Mám na starost jednoho z nich. Jmenuje se ĀEibuk. Jeho tatínek je slavný hĀ™ebec Detvan a maminka ĀEita, ta také u dobĀ™e bĀ›hat. ĀEibuk je krasavec s tmavĀ› hnĀ›dou lesklou srstí, ladnĀ› klenutým labutím krkem a mezi oĀ›ima svítící velkou skvrnou, zuĀ¾ující se v tenkou Ā•áru, konĀ›ící na nose. Od prvního dne se máme rádi. KaĀ¾dé odpoledne jej kartáĀ›uji, ze mĀ› kouĀ™í. V pĀ™ehlídce krásy se umístil na druhém místĀ›. Já se o to také zaslouĀ¾il. Srst se mu vĀ¾dy leskla, aĀ¾ o pĀ™echázely. Našel jsem ĀEibukovo lechtivé místo - vĀ¾dy, kdyĀ¾ jsem je stiskl patou, nádhernĀ› se vzepne. Vím, že jsem však naše vystoupení zakázal s pĀ™ipomínkou: „ĀEibuk není cirkusový kĀ›Ā™, byl prodán na aukci za pĀ™ milionu a jestli se mu nĀ›co stane, tak tĀ› pĀ™erazím!“

NauĀ›il jsem jej tedy jiný trik. Poškrábal jsem mu lehce prstem spodní pysk, a on vĀ¾dy nĀ›kolikrát zakýval hlavou "ĀEibuku, Ā¾e by panu Záveskému mezi nohami proskoĀ›il bernardýn?“ ĀEibuk pak vĀ¾dy kladnou odpověĀ› kýváním potvrdil. NĀ›kdy se mĀ› pak chlapi, dotĀ›eni ĀEibukovou neomylností, snaĀ¾ili i inzultovat... Mám na starost jednoho konĀ›, jmenuje se MuráĀ™. Je tmavĀ› hnĀ›dý, na Ā•ele má bílou skvrnu velkou jako slepiĀ›í vajíĀ•ko. Od prvního dne, kdy jsem do stáje pĀ™išel, jej kartáĀ›uji, omývám mu vlhkou houbou oĀ›i a nozdry, Ā›istím kopyta a stelu mu Ā›istou Ā¾lutavou slámou, pĀ™estoĀ¾e spí ve stoje. TémĀ›Ā™ kaĀ¾dý den MuránĀ› v treninku jezdím. První mĀ›síce jsem byl nešĀ›astný, pokoušel se mne shodit a chtĀ›l bĀ›hat tak, jak si pĀ™ál on, ale já se zas snaĀ¾il splnit pĀ™ání trenéra pana TruhláĀ™e, vychovat z nĀ›j poslušného konĀ›. A tak, kdyĀ¾ jsem nedovolil splnit jeho choutky, skousl zuby udidlo a opĀ™el se do otĀ›Ā¾í, div Ā¾e nepraskly. Po skonĀ›ení cvalu jsem byl na pokraji svých sil, sotva jsem decimálně zvedl nohy se mi nekontrolovanĀ› chvĀ›ly, ve stehnech bodavá bolest, záda v jednom ohni a v dlaních puchýĀ™e. Veškeré mé pĀ™ipomínky, proĀ• zrovna já musím jezdit tohoto cvoka, padaly na neúrodnou pĀ™du.

„JeĀ¾dĀ›ní plnokrevníkĀ™ je dĀ™ina, musíš se nauĀ›it je ovládat, nesmíš být ale hrubý, mluví na nĀ› jemnĀ› pĀ™itahuj a povoluj… Pozoruj, jak Záveský zvládá Bajkala a toho dokáĀ¾e udrĀ¾et jen málo kdo,“ radil mi pan Mašek, první jezdec v naši stáji. Ā™íká se, "trpĀ›livost pĀ™ináši ovoce". Jestli to byla má trpĀ›livost, nebo to nakonec MuráĀ™ vzdal, nevím. Zvykl jsem si na sebe a rád jej jezdím. x x x Dnes odpoledne si mne a uĀ›nĀ› ŠviĀ™Āka pĀ™ivolal známý jezdec Greš PĀ™ed stáji trenéra Hofbauera, pro kterou jezdil, nás postavil do Ā™ady - vedle uĀ›nĀ› Pecháta a VonĀ•oka. PoĀ¾ádal nás, abychom napodobili co nejhlasitĀ›ji koží meĀ•ení. UĀ•eĀ™ poslouchá a neodmlouvá, tato zásada nám byla neustále pĀ™ipomínána a tak jsme s vervou splnili jeho podivné pĀ™ání. PodĀ›koval a zvolna odešel do chodby stáje. Koukali jsme jeden na druhého a nedokázali si vysvĀ›tlit podstatu jeho pĀ™ání. Všiml jsem si, Ā¾e pĀ™ed všemi stájemí se podezĀ™ele vylidnilo. Nikde nikdo. Jenom starej penzista Nagy se svým psem Fredem krĀ•eli zvolna domĀ™. Nebylo to rovnou domĀ™, nejdĀ™ív do hostince Start, na pár piv. Fred totiĀ¾ pil pivo také. Jak se ale všichni Ā•tyĀ™í pĀ™ rozhlíĀ¾íme, všiml jsem si, Ā¾e z Ā™ady domkĀ™ u silnice vybĀ›hl chlap. V ruce tĀ™ímál velkou hĀ™l a strašnĀ› nadával. Nebylo mu rozumĀ›t, neboĀ¾ nás dĀ›lilo asi sto metrĀ™ vojtĀ›šky. Upozornil jsem na nĀ›j a bavili jsme se pozorováním, jaké dĀ›lá legraĀ›ní skoky ve vysoké trávĀ›. Nešlo nám do hlavy, kam bĀ›Ā¾í a proĀ• nadává. "Klucí, já mám pocit, Ā¾e ten chlap bĀ›Ā¾í sem a chce nás zabít, alespoĀ™ to slibuje", Ā™ekl docela potichu VonĀ•ok. Děleli jsme se a prchali. Já se ŠviĀ™Ākem do naši stáje a rovnou na pĀ™du plnou sena. MĀ›li jsme smĀ™lu. RozuĀ™ený chlapík si vybral naši stáj. Mezi vraty kĀ™iĀ•el a Ā¾ádal nás, abychom okamĀ¾itĀ› slezli, coĀ¾ jsme ale nehodlali udĀ›lat. Ve stáji zaĀ•alo boĀ¾í dopuštĀ›ní, konĀ› se plašili, kopali do stĀ›n, Ā™iĀ•eli. No hrĀ™za jsme rozĀ›ilený hlas starýho, který vyšel z kanceláĀ™e.

"Tentonoc, co se to pro krindapána, tady dĀ›je?" Trenér TruhláĀ™ vynaloĀ¾il mnoho Ā•asu neĀ¾ chlapíka uklidil, vzhledem k jeho pĀ™irozené uzavĀ™enosti to byl výkon. Musel rozzuĀ™enému chlapovi mnohokrát opakovat, Ā¾e nás urĀ›itĀ› potrestá. V duchu dĀ›koval všem svatým, Ā¾e nás "starej" nezavolal k pĀ™ímé konfrontaci. To by nedopadlo dobĀ™e… "Pepíku! lezte dolĀ™!" ozval se komínem na shazování sena rozzlobený hlas trenéra TruhláĀ™e. ŠviĀ™Āk pro jistotu vykroul pĀ™dním vikýĀ™em ven, aby se ujistil, Ā¾e chlapík je pryĀ•. Slezli jsme opatrnĀ› z pĀ™dy. Nabral jsem do plic vzduch, hodlaje trenérovi vysvĀ›tlit skuteĀ•nost, Ā¾e jsme v tom co se stalo, nevinnĀ›. Nedostal jsem pĀ™íleĀ¾itost a obdrĀ¾el jsem celou poĀ™ádně pohlavky. ŠviĀ™Āk dostal jenom jeden, protoĀ¾e pana TruhláĀ™e uplácel, aby mĀ›l lehĀ›í uĀ›ení - kdykoli

https://www.kudlanka.cz VytvoĀ™eno pomocí Joomla! Generováno: 1 July, 2024, 02:13

totiž vracel z návštev své domoviny u Vizovic, přivezl mu flašku slivovice. Jakmile práskly za starým dveřmi kanceláře, od Bystrýana z boxu vyšel starší ušlechtilý Musil, který se také schovával. Ostatní vyšli ze sedlovny, kde do té doby dělali, že mají strašnou práci s tím vercajkem na koně. Přišel k nám i pan Merta, nejstarší šéfkuchař na závodě. Padesát kilo živé váhy, černé kudrnaté vlasy, snědá tvář rozbrázděná vráskami. Každého upoutaly jeho ruce. K jeho výšce neúměrně dlouhé a svalnaté. Popleskal mně i šéfkuchařka po tváři, potomásl hlavou a povídá: "Každý rok se nechají pitomci jako vy nachytat, gratuluju. Mělo by se toho měření už nechat, je to nemocný člověk." Když jsem se nadále tvářil nechápavě, povídá: "On je opravdu nemocnej, listoněka jej prej nachytala, jak ve chlívku pígluje kozu, ale kdoví, jak to opravdu bylo. Chlapci est, zítra v est." Natáhl na sebe bundu a vykročil k domovu. PEPA KOUBA